

Před Imperialem

Hromosvod

Pofukuje letní vítr před Imperialem,
na chodníku dřepím, mlčím, klaun před prázdným sálem,
včera večer porpvě jsem hladil Tvoje perly,
dneska v noci, v Ostravě si duše žádá berli.

Je mi smutno, je to síla, jako kdysi po mamince,
bez řečí se obnažila odvrácená strana mince,
chybíš mi tak opravdově, že se mi chce bulet,
tohle není jako vždycky, tohle není úlet,
tohle není úlet.

Chci Tě k sobě přivínout a nepustit Tě zpátky,
neodletím za jinou, já věřím na pohádky,
přečetl jsem omámeně z borůvkový vůně,
že lepší než deset řek je hloubka jedný tůně,
pro kterou bys doplaval i s lodí bez kormidla,
pro kterou bys doletěl i kdybys neměl křídla.

Sedím na břehu Ostravice, lámu si víno do palice,
chybí mi Tvoje doteky a tak to křičím do řeky,
po proudy vodou po moři, posílám plamen, co neshoří,
na doboru noc.

Sedím na břehu Ostravice, lámu si víno do palice,
chybí mi Tvoje doteky a tak to křičím do řeky,
po proudy vodou po moři, posílám plamen, co neshoří,
na doboru noc.

Pofukuje letní vítr před Imperialem,
na chodníku dřepím, mlčím, klaun před prázdným sálem.